

El nou disc, *Qui no plora, no ma-ma*, consolida els trets més significatius de Pepet i Marieta?

—Continuem conreant un ventall estilístic molt ampli perquè, des del començament, la proposta de Pepet i Marieta volia evitar cap mena de restricció musical. Jo volia fer un grup que toqués de tot perquè m'agrada tota mena de música. Després, a cada disc conreem més un estil. En aquest potser ens hem tirat una mica més pel *swing*, el *jazzy* i la cançó intimista. Si hi ha res que continua essent igual són les lletres: crítiques, reivindicatives, molt properes i amb un toc de sentit de l'humor, perquè no volem ser carregosos. Sí que és veritat que, en aquest disc parlo una mica més de mi i d'experiències personals que després intento extrapolar a àmbits més generals. Per exemple, "Lo xalet" parla de quan era menut, anàvem tota la família a la platja de Peníscola, i allà, en un barracot abandonat d'una promoció immobiliària fallida, fèiem una paella i xalàvem molt. Aprofito aquesta anècdota per a preguntar-me com pot ser que, abans, quan teníem molts menys recursos, ens ho passàvem molt bé i, ara, amb molt més poder adquisitiu, diràs que sempre estem descontents.

—Aquest disc és més homogeni, i en aquest sentit més redó que *Xalera* o *Agustí lo Mosquit*.

—Si és així, no ha estat intencionat. Volem fer la música que ens passi pels ous. Jo puc escoltar des de The Cure, que va ser el meu grup de capçalera a l'adolescència, fins a Ella Fitzgerald, Ray Charles i coses actuals, com ara Placebo i Radiohead. Si hi ha un fil estilístic que es mantenia, no ha estat gaire buscat. Sí que és veritat que, així com en uns altres discos la producció va deixar molt a desitjar, en aquest cas hem comptat amb Miguel Pino, que havia fet la producció d'El Niño de la Hipoteca o l'últim disc dels Manolos, que potser ho ha sabut homogeneïtzar. De fet, hi ha intervingut des del moment de la tria de les cançons —que això no s'havia fet abans— i en tot el procés creatiu. Potser és més homogeni per la seva participació, però jo sóc molt caòtic.

—També en la composició?

—La cosa que més em costa és decidir el tema. Un cop sé de què vull

MARC GARCIA

“Estic fart de la música que no molesta”

Josep Bordes (Ulldecona, Montsià, 1978), ànima de Pepet i Marieta, explica que el seu últim disc, 'Qui no plora, no mama', manté la diversitat d'estils musicals i les lletres narratives i políticament incorrectes.

parlar, com aquell qui diu ja tinc feta la cançó, perquè busco un estil que s'adigui al tema. Si vull parlar d'un problema de les terres de l'Ebre, tocaré una jota, per exemple. En aquest disc, a "Vinc d'una vall", trio el fado. Per què? Perquè ploro la degradació

de la meua terra. Què millor que el fado? Quan ja tinc el tema i l'estil que vull donar-hi, no em costa gaire, escriure.

—La banda que us acompanya és la mateixa?

—Sí. Això també hi té a veure, amb

l'homogeneïtat. Amb el temps hem anat generant un caràcter. La banda Pepet i Marieta, amb els integrants d'avui dia, és així des de fa quatre anys, ja, des del *Xalera*. En el primer disc no tenia ni banda: toco jo la guitarra, canto jo i la resta de músics eren d'estudi, senzillament perquè jo no tenia banda, però havia guanyat un premi i havia d'enregistrar un disc. Però des de *Xalera* hem anat adoptant una sonoritat, una manera de fer.

—Els directes també us han cohesionat?

—Ens han donat caràcter i personalitat que, potser, al començament no teníem tan marcats. A més, al principi era un projecte totalitari, en el sentit que jo arribava, deia quina cançó havíem de fer i explicava com l'havien de tocar. Ara ja no. Per sort, compto amb gent que sap de música trenta vegades més que jo i posen les coses al seu lloc. El bateria, Dani Tejedor, havia tocat amb Amaparanoia i és molt bo —jo li dic el Carles Santos de Benicarló.

Musicalment, és un fora de sèrie, va estudiar a l'Esmuc, ha viatjat per tots els festivals de tot lo món i ara és amb mi perquè està fart de voltar. També tinc en Carlos Manzanares, també de Benicarló, que és un saxofonista brutal, amb estudis al Liceu i que domina especialment l'harmonia dels vents: ell ha fet els arranjaments dels vents i potser això també dona homogeneïtat al disc.

—Les lletres continuen essent políticament incorrectes. Això us agrada especialment?

—Estic una mica fart de la música que no molesta. Està molt bé que triomfi per fi la música en català, però estic fart de veure propostes musicals que es van convertint, fins i tot, en fenòmens *hype*: aquells grups que surten, fan dos discos i després ja no se'n sap res més. Aquesta roda —que, en certa manera, indica bona salut perquè ha d'haver-hi peixos petits perquè hi hagi un peix gros— no s'havia viscut mai en la música en català.

—Però diu que esteu fart de grups que no molesten. Per què?

—És que en les lletres són molt políticament correctes. Potser és perquè saben que si no són políticament correctes, no sonaran a la ràdio. Al *Xalera*, nosaltres vam treure "Fetitxista", que sempre ens la demanen a tots els concerts i, en canvi, a la ràdio no ha sonat absolutament gens. Per què? Perquè un paio que va dient que...

—"Sóc un fetitxista que te fot les bragues brutes i els sostens"...

—És clar! No és políticament correcte. No entra dins la graella musical d'iCat FM, per dir-ne una. En canvi, una cançó com "La Pelu", del tercer disc, sona a tot arreu perquè no hi ha una paraula gruixuda, és políticament correcta... Com que estic cansat d'això, vull transgredir, parlar de temes en què es pugui ficar el dit a la nafra. Tampoc no dic que un grup s'hagi de dedicar només a criticar i fer política. Però m'agrada dir les coses clares i enfrontar-me a temes tan poc freqüents al rock català com la vida d'un camell.

—Aquesta incorrecció ja és una senya d'identitat de Pepet i Marieta.

—Sí. Penso que també va molt lligat a la mentalitat de les terres de l'Ebre

i el nord del País Valencià. Som gent que ens agrada dir les coses pel seu nom sense perdre l'humor. No ho fem perquè estiguem empenyats, sinó perquè ens agrada i no volem cortines de fum. El caràcter del *jotero* també és una mica això: és una persona que diu les coses pel seu nom, però ho fa cantant. Per això les manifestacions contra el transvasament també eren així: deïem les coses clares, però en un ambient festiu. És un resum del caràcter ebrenc: diem les coses pel seu nom però amb gràcia, amb ganes que les coses s'arreglin i tots ens reconciliem.

—Continueu la reivindicació de les terres de l'Ebre amb "Vinc d'una vall".

—Tot i que aquesta vegada, i intencionadament, no hem volgut situar-ho tan clarament a les terres de l'Ebre. Alguns ens titllaven de localistes i m'he reprimint una mica.

—Poseu un seguit d'ítems que ho situen vagament, però també s'hi pot identificar un afectat per la línia de la MAT (molt alta tensió) o un altre conflicte territorial.

—Sempre intento que les meves cançons siguin extensibles i que la gent se les pugui fer seves. I penso que ho aconsegueixo perquè molta gent m'ho diu: "Quan escolto la teva cançó, és com si estiguessis transcrivint en música allò que he pensat sempre."

—Les lletres continuen essent molt narratives.

—Jo vaig començar escrivint de molt menudet, presentant-me a concursos literaris i, després, a la universitat, vaig continuar escrivint històries breus. Però era incapaç de fer una història més llarga de tres fulls. Per això vaig optar per condensar-les encara més i, ja que tocava la guitarra, fer cançons. Per això mantenen aquest caràcter narratiu. De fet, m'agradaria fer un disc —amb Pepet i Marieta o un projecte paral·lel— que es digués *Històries*, perquè vull reivindicar això. Crec que a Albert Pla li ha anat molt bé, precisament perquè sempre conta històries, i n'hi ha molt pocs que ho facin. Una de les coses que m'agraden d'Els Amics de les Arts és que també expliquen històries.

Àlex Milian